

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SOMEO S.A., voorheen PEARL STREAM S.A.

Verwerende partij: Republiek Slovenië

Prejudiciële vragen

1. Is het, om een afzonderlijk product te kunnen kwalificeren als een “deel” van een autostoel als bedoeld in hoofdstuk 94 van de gecombineerde nomenclatuur in bijlage I bij verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief ⁽¹⁾, in de op het hoofdgeding toepasselijke versies, noodzakelijk dat de stoel zonder dat product zijn essentiële en voornaamste functie (in de zin van een functionele eenheid) niet kan vervullen of volstaat het dat het afzonderlijke deel, dat bestemd is om uitsluitend op autostoelen te worden gemonteerd, als een deel van de stoel kan worden aangemerkt?
2. Is het voor de indeling van de twee betrokken producten onder post 9401 90 80 van belang of zij al dan niet zelfstandig voor algemeen gebruik kunnen dienen?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad — Haskovo (Bulgarije)
op 7 december 2021 — JP EOOD / Otdel “Mitnicheshko razsledvane i razuznavane” v Teritorialna
direktsia “Mitnitsa Burgas”**

(Zaak C-752/21)

(2022/C 109/22)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad — Haskovo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster tot cassatie: JP EOOD

Verweerder in cassatie: Otdel “Mitnicheshko razsledvane i razuznavane” v Teritorialna direktsia “Mitnitsa Burgas”

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 44, lid 1, van verordening (EU) nr. 952/2013 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013, gelezen in samenhang met artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: “EVRM”) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: “Handvest”), aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling zoals artikel 59, lid 2, van de Zakon za administrativnite narushenia i nakazania (Bulgaarse wet op de bestuursrechtelijke overtredingen en straffen; hierna: “ZANN”), op grond waarvan de eigenaar van voorwerpen die in het kader van een boetebeschikking zijn geconfisqueerd, indien hij de overtreding niet heeft begaan, niet behoort tot de kring van personen die tegen deze beschikking een voorziening in rechte kunnen instellen.
- 2) Moet artikel 22, lid 7, gelezen in samenhang met de artikelen 29 en 44 van verordening (EU) nr. 952/2013, artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling zoals artikel 232, lid 1, van de Zakon za mitnitsite (Bulgaarse douanewet, hierna: “ZM”), op grond waarvan geen voorzieningen in rechte kunnen worden ingesteld tegen een boetebeschikking ten aanzien van een onbekende dader, indien bij deze beschikking volgens het nationale recht de confiscatie van voorwerpen die toebehoren aan een niet bij de administratieve overtredingsprocedure betrokken derde, ten gunste van de staat kan worden gelast?

- 3) Moet artikel 4 van kaderbesluit 2005/212/JBZ^(?) van de Raad van 24 februari 2005, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, per argumentum a fortiori in die zin worden uitgelegd, dat het ook moet worden toegepast wanneer de handelwijze geen misdrijf vormt, alsook in die zin, dat het in de weg staat aan nationale regelingen waarin — zoals in artikel 59, lid 2, ZANN — de eigenaar van de geconfisqueerde voorwerpen wordt uitgesloten van de kring van personen die gerechtigd zijn om een voorziening in rechte in te stellen, of waarin — zoals in artikel 232 ZM — uitdrukkelijk wordt bepaald dat geen voorzieningen in rechte openstaan tegen een beschikking waarbij volgens het nationale recht voorwerpen van een niet bij de administratieve overtredingsprocedure betrokken derde kunnen worden geconfisqueerd?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2013, L 269, blz. 1).

⁽²⁾ Kaderbesluit 2005/212/JBZ van de Raad van 24 februari 2005 inzake de confiscatie van opbrengsten van misdrijven, alsmede van de daarbij gebruikte hulpmiddelen en de door middel daarvan verkregen voorwerpen (PB 2005, L 68, blz. 49).

Hogere voorziening ingesteld op 8 december 2021 door Jérôme Rivière e.a. tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 6 oktober 2021 in zaak T-88/20, Rivière e.a./Parlement

(Zaak C-767/21 P)

(2022/C 109/23)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwiranten: Jérôme Rivière, Dominique Bilde, Joëlle Mélin, Aurélia Beigneux, Thierry Mariani, Jordan Bardella, Jean-Paul Garraud, Jean-François Jalkh, Gilbert Collard, Gilles Lebreton, Nicolaus Fest, Gunnar Beck, Philippe Olivier (vertegenwoordiger: F. Wagner, avocat)

Andere partij in de procedure: Europees Parlement

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 6 oktober 2021 in zaak T-88/20, Rivière e.a./Parlement vernietigen;
- gelet op de artikelen 263 en 277 VWEU, het verzoekschrift ontvankelijk verklaren;
- derhalve vaststellen dat het mondelinge besluit van de voorzitter van het Europees Parlement van 13 januari 2020 geen rechtsgrondslag heeft en het nietig verklaren;
- het Europees Parlement verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren rekwiranten twee middelen aan.

In het eerste middel stellen rekwiranten dat de feiten onjuist zijn opgevat en juridisch onjuist zijn gekwalificeerd. Rekwiranten betogen met name dat de tweede volzin van punt 38 van het arrest de feiten onjuist voorstelt. De litigieuze maatregel had in de praktijk wel degelijk tot gevolg dat parlementsleden die weigerden hun vlag weg te nemen, het recht werd ontnomen om het woord te voeren. Door deze verdraaiing van de feiten is het Gerecht voorbijgegaan aan het tweede gevolg van het besluit van 13 januari 2020. Bijgevolg heeft het Gerecht de juridische aard van de feiten onjuist gekwalificeerd. Het heeft er geen rekening mee gehouden dat het parlementslid verstoken bleef van een van de wezenlijke bestanddelen van de uitoefening van zijn mandaat van parlements lid, namelijk het spreken.

In het tweede middel voeren rekwiranten aan dat artikel 10 van het Reglement van het Europees Parlement is geschonden en dat het zowel rechtens als feitelijk onjuist is opgevat, alsook dat er sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling. Volgens rekwiranten diende het Gerecht in feite te onderzoeken of het door de leden geplaatste vlaggetje een spandoek was, en vervolgens of de aanwezigheid van dit vlaggetje de orde van de zittingen verstoorde dan wel ongepast gedrag vormde en afbreuk deed aan het goede verloop van de werkzaamheden van het Parlement, om daaruit een rechtsgevolg af te leiden. Bij de vergelijking met andere officiële talen van de Unie is het Gerecht voorbijgegaan aan artikel 1 van verordening nr. 1 van